

Van louter drums naar muziek

Met haar derde kwintet-album viert Sun-Mi Hong wat ze in de afgelopen tien jaar bereikt heeft. Ze studeerde af aan het Amsterdamse conservatorium waar ze aan begon zonder de taal te spreken, ze won het respect van haar familie, ze tourt met haar kwintet door heel Europa. Ze gaat goed!

tekst en foto's Hugo Pinksterboer

Na vijf jaar pianoles mocht Sun-Mi ermee stoppen. 'Ik was twaalf, en zo verlegen dat ik echt niet voor publiek durfde te spelen.' In datzelfde jaar zag en hoorde ze voor het eerst van haar leven een drumstel. 'Dat was in de kerk waar we altijd kwamen. Ik heb vanaf dat moment altijd vlak achter de drummer gezeten. Helemaal gek was ik ervan. Vanaf het moment dat ik zelf een set had, oefende ik acht uur per dag. Drums, drums, alleen maar drums. Wat voor muziek? Ik was een tiener, en ik kende eigenlijk niet meer dan K-pop en de muziek die in

die kerk gespeeld werd. Muziek interesseerde me eigenlijk ook niet. Ik wilde drummen.'

Verhaal

Op het Zuid-Koreaanse conservatorium lag de nadruk op pop. 'Een paar jaar lang speelde ik The Beatles, Stevie Wonder, gospelsongs –

en het voelde allemaal alleen maar als steeds meer van hetzelfde. Technisch was het geen enkele uitdaging, maar belangrijker was dat ik er nul gevoel bij had. Er was totaal geen connectie.' Toen ze het daar met een collega-student over had, zei hij dat ze misschien 's naar jazz moest luisteren. Ze had geen idee waar hij het over had. Jazz? 'Hij liet me Brian >>

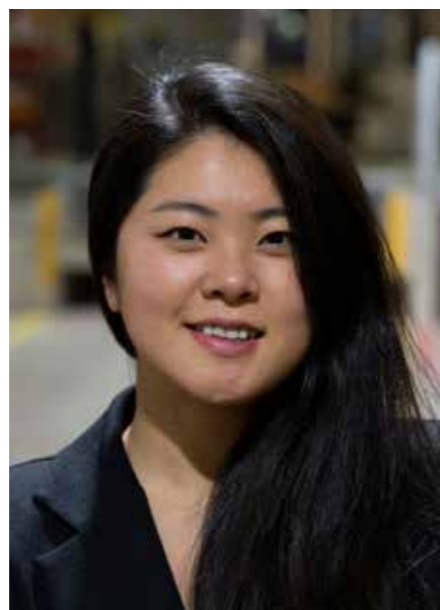
'Muziek interesseerde me eigenlijk niet; ik wilde drummen'

Blade horen. Mijn oren, mijn ogen, mijn hart, alles ging wijd open. Wat Blade daar technisch speelde kon ik ook, zag ik. Maar daar ging het niet om. Dat gevoel. Daar zat het 'm in. Het ging niet om de groove, maar om het feit dat hij een verhaal vertelde. Om de interactie met de andere musici. Dat kende ik helemaal niet. En dat wilde ik dus leren.'

Ze wist dat andere landgenoten in Amsterdam waren gaan studeren. Ze ging ook, zonder een woord Engels of Nederlands te spreken. 'Zelfs de brief dat ik aangenomen was, kon ik niet lezen', lacht ze. 'Martijn Vink was mijn belangrijkste docent. Heel uitdagend, heel essentieel. Hij liet me naar mijn favoriete muziek luisteren en bleef me daar vragen over stellen. Wat spreekt je aan in dit nummer, in de compositie, in het spel? Leg me uit wat je hoort? Wat zegt dat je? Echt tot op detail-niveau. Met die analyses leerde ik ontdekken wat me bewoog, wat me raakte. Uiteindelijk droeg dat allemaal bij aan mijn vocabulaire en aan wie ik nu ben als muzikant. Ik heb mensen als Tony Williams en Elvin Jones nooit live gezien. Als ik probeerde Elvin

'Een buk klinkt groot, bijna woest, en hij is heel expressief'

Jones op mijn ride te spelen, voelde dat niet goed. Omdat ik het niet was. Nu heb ik mijn eigen stem ontwikkeld.'

Componeren

Natuurlijk was standards spelen een belangrijk deel van haar opleiding. 'Ook vanuit die muziek kun je je eigen kleur creëren, maar ik wilde meer. Ik had ontdekt dat ik componeren leuk vond en ik wilde met een eigen kwintet spelen. Dan vind ik wel dat je je eigen stukken moet schrijven. Dat is ook belangrijk in het proces om je muzikale identiteit verder te

ontwikkelen, en die identiteit is van belang bij het vinden van de juiste mensen om die eigen muziek mee te spelen: uiteindelijk vormen zij jouw instrument, als componist.'

Jazz is nog altijd de basis van haar muziek, een vaak bedachtzame, ingetogen en soms even intens als weird groove melange van voorgeschreven lijnen en vrije delen, met een onmiskenbaar post-bopgevoel als basis voor haar verhaal en de sound van het kwintet. 'Mijn composities bieden veel meer vrijheid dan wat in deze muziek gebruikelijk is. Die vrijheid is voor mijzelf net zo belangrijk als voor mijn musici. In de repetitiefase hebben ze daarom ook invloed op de definitieve vorm van mijn stukken, waarin altijd dingen aan te passen zijn, los van de vrijheid die we op het podium hebben. En waar ik mijn muziek aan hun spel aanpas, richten zij zich in hun spel naar mijn muziek.'

Koreaanse buk

Sun-Mi's focus verschoof van louter drums naar louter muziek. Haar eigen set, handgemaakt door het Sloveense Barello drums, neemt ze eigenlijk nooit mee. 'Ik speel meestal op wat er staat. Dat is niet altijd even makkelijk. Je komt sets tegen met dode vellen of missende spanbouten, of een snaredrum met een slagvel zonder coating, wat met brushes niet werkt. Soms heb ik echt wel een paar nummers nodig om een relatie met zo'n set te krijgen – maar dat hoort er ook wel bij. Zingen de toms niet zoals ik dat in bepaalde

'Mijn ouders wilden niet dat ik dit ging doen, maar nu zijn ze trots op me'

stukken wil horen, dan speel ik daar op bekkens, of ik gebruik belletjes of de randen of de ketels van de toms. Je speelt wat de muziek nodig heeft met de spullen die je hebt.'

Haar eigen bekkens neem ze wel altijd mee. Rechts hangt een 22" Overhammered K Constantinople Thin ride met daarnaast een totaal onherkenbaar, gescheurd 15" bekken dat ze ooit in een repetitieruimte vond. Links heeft ze een gescheurde 16" K Zildjian zonder verdere typeaanduiding. De hihat is een combinatie van een oude 14" K boven (gekregen van voormalig docent Marcel Serierse) en een onderbekken uit een vintage drumwinkel. 'Welk merk? Eh...'

Ze gebruikt de Pro Mark Michael Carvin Signature stokken. 'Ik heb een tijd les van hem gehad, zeven jaar terug. Een van de dingen die hij me leerde, is hoe ik mijn bekkens moest opstellen. We zaten tegenover elkaar en hij vroeg wat ik deed, voor mijn werk. Ik speel drums, zei ik – en zoals zo veel mensen dat doen beeldde ik dat meteen uit. Mijn rechterhand alsof ik mijn ride speelde, mijn

linker boven een denkbeeldige snaredrum. "En daar moeten je ride en je snare dus staan", zei Michael. Hij heeft me enorm geïnspireerd. Ik speel al zeven jaar met zijn stokken...'

De trommel die op de hoofdfoto naast haar hihat staat, is een buk, een traditioneel Koreaans instrument. 'Een buk klinkt groot, bijna woest, en hij is heel expressief. Voor sommige nummers is dat de klank die ik zoek.'

Brieven zonder woorden

Verlegen is Sun-Mi niet meer. Bescheiden nog wel, en ze is zich vooral ook heel bewust van waarom ze doet wat ze doet. 'Veel muzikanten willen hun publiek aan het dansen brengen. *Is everybody feeling happy?* Voor mij is dat absoluut niet waar het om gaat. Ik wil mensen laten meemaken waar mijn muziek over gaat. Ik probeer ze te laten voelen wat ik voel als ik een nummer schrijf, en vaak gaat dat over heel intieme, persoonlijke gevoelens. Het zijn brieven zonder woorden, en ze zijn vaak best een beetje donker. Voor muziek bij je picknick moet je mij niet vragen', lacht ze.

Over die donkere kant is Sun-Mi heel open. 'Ik heb me heel lang niet happy gevoeld. Een opleiding beginnen zonder de taal te spreken, je antwoorden op alle mogelijke vragen moeten faken, je weg moeten vinden in een compleet nieuwe omgeving. Ik had liefdesverdriet en heimwee naar mijn geboorteland, mijn ouders boden me weinig

tot geen support bij mijn nieuwe start, ik had geen geld en deed alle mogelijke bijbaantjes om hier te kunnen studeren. Pas toen ik met mijn kwintet startte en ontdekte dat mensen mijn muziek waarderen, begon ik me serieus beter te voelen.'

Met *Third Page: Resonance*, haar derde album, viert Sun-Mi die overwinning. 'Bovendien was 2022 mijn tiende jaar in Amsterdam, en zo iets kan je maar één keer vieren. Een nieuwe cd, dus. Ik zie het als de bekroning van de curve die ik in die tien jaar doormaakte. Ik heb mezelf leren ontdekken en mijn stem gevonden. Ik heb hard gewerkt en de juiste mensen om me heen verzameld. Ik geniet van onze muziek en van het leven hier, en ik heb met deze cd ook aan mijn familie kunnen laten zien wat ik bereikt heb. Mijn ouders wilden niet dat ik dit ging doen, maar nu zijn ze trots op me. Ik kan leven van mijn muziek, ik heb een zelfstandig bestaan opgebouwd en ik speel met mensen van die ik vroeger les had. En wat er straks komt? Geen idee. Maar ik heb er alle vertrouwen in.' ■

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO Sun-Mi Hong Quintet - *Careless* live

VIDEO Sun-Mi Hong Quintet - *P Stands For Palace* live (met solo intro)

VIDEO Documentaire *Sun-Mi Hong en Benjamin Herman* (24 min)

AUDIO full album *Third Page: Resonance* via Spotify

[slagwerkkraant.nl](https://www.slagwerkkraant.nl)